

Yêu anh đến hơi thở cuối cùng

Suốt chặng đường chúng tôi bên nhau, dường như tôi chỉ toàn rơi nước mắt, nước mắt đang rơi thậm chí cả trong giấc mơ, ướt đầm bàn tay của Thanh Lâm.

Phòng bệnh trắng toát và nồng nặc những mùi đặc trưng khó chịu, tôi nhìn Thanh Lâm hồi lâu, hít một hơi thật sâu để ngăn lại dòng nước mắt đang trực trào ra nơi khóe mắt, tôi giơ chiếc cặp lồng trên tay mình lên, hắng giọng để anh chú ý:

- Hôm nay có món canh chân giò ninh nhừ, em đã cố gắng làm theo công thức Việt Nam của mẹ. Đã hai năm từ khi chúng mình lấy nhau và di cư đến đây, từ hồi đấy không được quay quần bên mâm cơm của mẹ chuẩn bị. – Câu nói rơi tòm vào bầu không khí nặng nề xung quanh và biến mất không một lời đáp trả, nhưng tôi nhìn thấy nỗi buồn nặng trĩu trong mắt Thanh Lâm.

Thanh Lâm quay mặt đi, anh không muốn nhìn thấy tôi, anh nhắm nghiền mắt lại. Tôi nghĩ là anh đã quá mệt để cất nên lời.

Tôi gục đầu xuống bên giường bệnh của Thanh Lâm, những tiếng thở khò khè và nặng nhọc của anh thi thoảng rên lên đều đều sau mỗi tiếng bíp của đám máy móc đang bám lấy cơ thể của anh. Thân hình anh ngày một tiêu tụy, tôi không thể cảm nhận được chút sinh khí nào từ anh. Bàn tay thô ráp, nổi gân xanh tím tái của anh đang đặt hững hờ trên vầng trán của tôi như của một thầy ma nào đó, tôi không thể nhận ra anh, tôi không thể nhận ra chồng của tôi. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu hồi tưởng.

Hình bóng cao lớn của Thanh Lâm cách đây bảy năm khi anh quay lưng đi ở sân bay, hình bóng ấy luôn ám ảnh lấy tôi, thậm chí tôi đã bỏ dở việc học đại học ở Việt Nam và tìm mọi cách đi theo anh đến chân trời đầy tuyết nơi này. Tôi đã khóc bao nhiêu khi Thanh Lâm dìu tôi đi giữa trời mưa tuyết vào ngày đầu tiên tôi đặt chân đến mảnh đất này vì đôi giày được sản xuất ở nước nhiệt đới của tôi quá mỏng để chịu đựng cái rét. Mắt tôi cũng đã nhắm lệ khi chỉ mặc trên mình bộ áo dài màu mỡ gà co ro sánh bước vào lễ đường cùng anh, anh chỉ lặng lẽ cầm lấy tay tôi, vì chúng tôi không có nhẫn để trao cho nhau, anh khoác lên vai tôi chiếc áo vest chú rể anh đang mặc. Suốt chặng đường

chúng tôi bên nhau, dường như tôi chỉ toàn rơi nước mắt, nước mắt đang rơi thậm chí cả trong giấc mơ, ướt đẫm bàn tay của Thanh Lâm.

Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp vang lên trên nền gạch của cô y tá đang hướng về phía căn phòng của chúng tôi. Thanh Lâm đã tỉnh dậy từ lâu, anh đã nâng cao phần đầu giường của mình lên từ lúc nào và im lặng nhìn tôi ngủ. Bất giác tôi đưa tay lên gương mặt mình, hoàn toàn không cảm nhận thấy nỗi đau, liều thuốc đang lan truyền dần đi khắp các mạch máu của anh, dù đau đớn và kì quái nhưng tất cả đều đang muốn cứu vãn lấy thân thể anh.

Thanh Lâm than phiền, anh thường không bao giờ kêu đau mà chỉ hay than phiền:

- Đã nhập viện điều trị được gần ba tuần, anh thực sự không thấy khá lên.
- Vì bác sĩ chẩn đoán anh đã bị viêm phổi rất nặng rồi. Chúng ta phải cố lên.
– Tôi cầm lấy tay anh.
- Họ chỉ nói vậy vì tiền viện phí, chúng ta sẽ không thể kham nổi nữa, anh cần ra việc và tiếp tục đi làm.
- Anh như vậy làm sao có thể đi làm được.
- Rõ ràng chỉ là cảm cúm bình thường thôi, vài viên thuốc là anh sẽ khỏe, anh hiểu bản thân mình rõ nhất, anh cũng đã rất biết cách phòng bệnh viêm họng, anh đã ăn rất nhiều Mentos. – Không biết từ khi nào chúng tôi đã tự tiện cho rằng kẹo bạc hà là thuốc ngừa viêm họng và cảm cúm hiệu quả. Tất nhiên, nếu Mentos thần kì như vậy, Thanh Lâm đã chẳng phải nằm trên giường bệnh lâu đến thế này.
- Tết này anh muốn về Việt Nam thăm gia đình. – Chúng tôi cùng nhìn về phía cửa sổ, tuyết rơi trắng xóa trước tầm mắt. Tôi không thể nói cho anh biết rằng số tiền dành dụm để về thăm nhà đang được dùng vào tiền thuốc thang. Tôi chỉ lặng lẽ gật đầu.

Anh hơi mỉm cười:

- Nhất định mẹ sẽ rất vui. – Anh còn dạn – Nhất quyết không được nói với mẹ về chuyện anh bị ốm.

Tôi giữ im lặng.

Thanh Lâm nói rất khẽ, từng tiếng cất lên đều kèm theo một tiếng thở khó nhọc:

- Sao em không nói chuyện gì đi?

- Anh muốn em nói về điều gì?

Thanh Lâm lắc đầu.

Tôi ậm ừ hồi lâu rồi nói:

- Trước đây, mỗi lần bị em cầm tay anh đều buông ra, từ khi anh ôm em mới có thể cầm tay anh nhiều như thế này.

Thanh Lâm như muốn rứt tay mình lại, nhưng anh lại không còn đủ sức lực để chống lại đôi tay đang nắm quá chặt của tôi. Anh nói:

- Vì lúc nào tay em cũng chảy mồ hôi.

- Em chẳng bao giờ ngại cả. – Tôi nháy mắt với anh.

- Năm đó, anh còn nhớ, mình chỉ mới 16 tuổi, có một cô gái đã ngỏ lời với anh, và đó là lời tỏ tình đầu tiên trong đời mà anh nhận được. – Thanh Lâm nhìn tôi.

- Anh có còn nhớ cô ấy đã nói gì với anh không?

- Tâm trí giờ không thể nhớ rõ ràng hoàn cảnh khi đó như thế nào nữa, chỉ nhớ là trời lúc đó rất lạnh, trời đã rất lạnh cho đến khi có một cô gái kì lạ đứng trước mặt anh...nên tạm gọi cô ấy là Mặt Trời. Anh không chắc chắn lắm, có lẽ ban đầu Mặt Trời đang bước đi cạnh anh, và kể lể một vài câu chuyện cười rời rạc nào đó, thực sự anh không hề cảm thấy hứng thú chút nào

cả nhưng anh đã rất nhớ tiếng cười của cô ấy. Em có thể cười cho anh nhìn được không?

Tôi đã không thể tìm được nụ cười khi nhớ lại mình ở khoảnh khắc kì diệu đó.

- Rồi sao nữa?

- Cô ấy rảo bước nhanh hơn, vượt lên phía trước rồi bất giác quay người lại để anh đối diện với gương mặt của cô ấy, như chúng ta lúc này.

Thanh Lâm ngừng một hồi lâu, rồi anh hăng giọng:

- Cô ấy nói :“Này Trần Thanh Lâm, tớ có chuyện này rất quan trọng cần nói!”. Anh đã rất ngạc nhiên, mở to mắt như thế này, và đợi chờ cô ấy nói tiếp.

Thanh Lâm không thể kể thêm nữa vì cơn khó thở đột nhiên kéo tới khiến gương mặt anh tím tái, tôi vội vàng kéo lấy chiếc mặt nạ hô hấp đưa cho anh, một tay liên tục vuốt mạnh ngực anh. Tôi liên tục nói:

- Em xin anh, em xin anh!

Anh lắc đầu, miệng không cười, cũng không mấp máy nói thêm điều gì. Tôi thực sự ghét lúc anh từ chối tôi, anh đã luôn từ chối tôi. Thậm chí trốn tránh tôi đến đất nước xa lạ này, tôi vẫn luôn nhất quyết phải tìm thấy anh. Tại sao ngay đến cả khi sức lực còn quá ít ỏi anh ấy vẫn phải tận dụng nó để lắc đầu từ chối, hơn 10 năm trôi qua chẳng phải đã mất quá nhiều công sức để lìa xa nhau mà vẫn không thành hay sao.

Tôi bấm chuông cấp cứu. Các bác sĩ và y tá đổ ập vào phòng bệnh, tôi nhìn cảnh tượng trước mắt, chân tay cảm thấy thừa thãi và bất lực. Tôi chỉ còn biết chờ đợi, tôi luôn có một kì vọng lớn lao rằng màn giằng co số phận kịch tính này sẽ sớm kết thúc với phần thắng thuộc về người đàn ông mà tôi đã đặt cược cả tình yêu và cuộc đời của mình vào.

Khi cơn co thắt đã dần qua, tôi cảm thấy yên tâm hơn khi nhìn thấy gương mặt anh đang chậm chậm thở bên dưới lớp mặt nạ dưỡng khí trong suốt. Đôi

mắt của anh nhắm nghiền, rõ ràng là anh không ngủ nhưng dường như anh đã quá chán nản khi phải mở mắt ra nhìn bốn bề trắng xóa vô vị của căn phòng này. Tôi khẽ chạm vào đôi lông mày của anh, làn mi anh rung rung, tại sao ngay đến cả khi sức khỏe của anh đang ở trong tình trạng tồi tệ này, thân thể bệnh tật và gương mặt tái nhợt của anh vẫn khiến tôi say mê.

- Để em kể tiếp cho anh nghe câu chuyện của chúng ta nhé! – Tôi xoa tay lên mái tóc lơ thơ của anh.

Nét mặt anh vẫn không có biểu hiện gì thay đổi. Tôi thì thầm:

- Kể cả lúc ấy cũng như lúc này, cô ấy đều bày tỏ tình cảm của mình. “Tớ nghĩ là tớ thích cậu. Chúng ta có thể bắt đầu hẹn hò với nhau được không?” – Em đã nói như vậy đấy, đến giờ em vẫn nhớ rõ từng câu từng chữ, kể cả từng nhịp tim hồi hộp đập rộn ràng của cô bé lớp 10 hồi đó. Rồi em đưa bàn tay của mình ra nắm lấy tay anh, đấy là lần đầu tiên nắm tay nhau, nhưng toàn thân anh thì lại đông cứng. – Tôi bật cười một mình.

- Mẹ đã luôn luôn lo lắng, vì anh đã luôn yếu ớt từ khi sinh ra, anh đã luôn luôn yếu ớt. – Anh buồn bã. – Lúc nào anh cũng sợ mẹ lo lắng quá nhiều, lần này trở về được chắc mẹ sẽ yên lòng phần nào!

Tôi không muốn nghĩ nhiều đến tương lai.

Rồi tôi kể tiếp chuyện quá khứ :

- Toàn thân anh đã đông cứng, như bây giờ vậy. Anh có biết là em đã xấu hổ đến thế nào không, toàn thân nóng ran, gương mặt và hai tai thì đỏ lựng lên như là em bị bốc khói trong khí lạnh mùa đông ấy. Thế là hai tay em lại rịn nước. Vậy mà anh vẫn đứng yên. Anh có biết lúc ấy đã có bao nhiêu người đang chứng kiến cảnh tượng đó không? Giữa sân trường, một cô gái đã lấy hết dũng khí ra để tỏ tình với chàng trai mà cô ấy yêu thích, bỏ qua mọi xấu hổ, và chấp nhận kể cả tình huống xấu nhất diễn ra, cô ấy vẫn đang nắm chặt bàn tay quá khổ của chàng trai đó và chờ đợi. Ai đó đã gào lên rằng: “Đồng ý đi!”. Ai đó đã xì xạo. Ai đó lại cho em một tràng pháo tay khích lệ. Ai đó chỉ im lặng nhìn chúng ta và chờ đợi câu trả lời từ miệng nhân vật nam chính. Ai đó tham gia vào cảnh tỏ tình bằng cách đẩy thật mạnh vào người chúng ta. Lúc ấy ắt hẳn là cảm thấy rất ngọt ngào giữa một đám đông phấn khích anh

nhỉ?

Tôi không biết trong đầu Thanh Lâm giờ đây có đang mừng tượng ra cảnh tượng năm đó hay không, mấu kỉ niệm đó có chút kì lạ ở đoạn kết mà đến giờ tôi vẫn không thể hiểu ra, đó là Thanh Lâm đã bất thành hình ngã xuống. Không biết là thật hay đùa, anh khiến tôi đứng im như khúc gỗ, chẳng biết xử trí như thế nào với một khối thịt gần bảy chục cân đang ngất xỉu trước mặt. Cả đám đông lúc đó ồ lên, không khí trùng xuống ngay, tất cả mọi người ai cũng thất vọng, ai cũng thương hại tôi vì kết quả không đáng mong đợi đó. Nhưng lúc ấy tôi đã không thể bỏ chạy. Tôi chỉ biết rằng bàn tay nóng ướt của tôi vẫn không thể rời khỏi tay của Thanh Lâm, cánh tay của anh nặng trĩu, người thì đã nằm dài ra đó nhưng cái tay thì cứ giơ thẳng lên trời.

- Sau đó, anh đã được đưa ngay đến phòng y tế và phải gọi người nhà đến trường đưa về. Anh có nhớ không? – Tôi vẫn tiếp tục màn độc thoại của mình mà không nhận được bất cứ biểu hiện hồi đáp nào từ Thanh Lâm. – Cuối cùng sau đó chúng ta đã trở thành cặp đôi nổi tiếng nhất trường khi đó đấy! – Tôi cố gắng chọn ra một cái kết có hậu nhất cho câu chuyện của mình.

Thanh Lâm cười.

- Ngày hôm sau em lại mỉm cười như chẳng có chuyện gì xảy ra. Rồi em nói là em phải bám riết lấy cuộc đời của anh. Thực sự là anh đã rất sợ, đến giờ cũng vẫn là một ông chồng sợ vợ. – Điệu cười của anh không thể ngừng được cơn ho dồn dập kéo tới.

Thanh Lâm thều thào nói tiếp:

- Em có nghĩ là nếu ngày đó em không quyết định sang đây cùng anh thì sự nghiệp của em sẽ tốt đẹp hơn, hoặc giả em không hề gặp anh, không thích anh một chút nào thì cuộc đời của em sẽ khác, có bao giờ em mong ước sẽ được lựa chọn lại không, mong muốn được tránh khỏi hoàn cảnh éo le như thế này?

Tôi lắc đầu, thực lòng muốn ngăn không cho anh nói gì thêm. Tôi chấp nhận vận mệnh này của mình vô điều kiện, cặp vợ chồng nào rồi cũng có những khó khăn phải trải qua, phải sát cánh bên nhau chứ không phải là tìm cách bàn lùi.

- Em giống như một Mặt Trời vậy, lần đầu tiên gặp em, lúc em tỏ tình, lúc em trở thành cô dâu của anh trong bộ áo màu vàng rực rỡ cũng rất giống và cả lúc này, kể cả khi mắt anh nhắm nghiền anh vẫn cảm nhận được thứ ánh sáng của em, hơi ấm của em. Vận mệnh của anh là lạnh lẽo và đen tối nhưng đã có thể sống sót tới tận bây giờ hẳn là nhờ em. Lúc nào em cũng ở bên anh, lúc nào cũng theo đuổi anh, khi mệt mỏi có em chăm sóc, khi đau đớn cũng có em vỗ về, ai có thể sống mà thiếu ánh nắng chứ?

Tôi mỉm cười, nụ cười thực sự hạnh phúc.

Anh lại uể oải tiếp lời, nhưng những lời lẽ bắt đầu rời rạc và vô nghĩa. Mọi người xung quanh lắc đầu, Thanh Lâm lạc lõng đang trong cơn mê sảng:

- Nhưng ai cũng biết rằng, chẳng một sinh vật nào có thể sống sót nổi khi phải chịu đựng sức nóng của mặt trời. Anh đang thấy thứ tình cảm mà em đang trao anh cũng vậy, như một lớp dát vàng lộng lẫy vô cùng nặng nề, anh đang thực sự lóa mắt đấy! Mọi người cho rằng Thanh Lâm quá may mắn khi được trời ban cho một thứ tình yêu vô điều kiện. Hóa ra người trong cuộc lại chỉ biết rằng anh ta đang phải nai lưng ra gánh trên vai một thứ tình cảm càng lâu năm, càng gắn bó, càng không thể thoát ra, càng không thể từ bỏ...

Một tiếng bíp dài lạnh lùng vang lên, không ai còn có thể nhìn thấy mạch của Thanh Lâm nữa, tiếng thở khò khè nặng nề thường nghe thấy cũng đã hoàn toàn biến mất từ lúc nào. Chúng tôi đã hoàn toàn thua cuộc, giờ thì nơi anh chỉ là lạnh lẽo và đen tối, số mệnh an bài rằng tôi phải luôn bồng rập và cô độc. Tôi cho rằng tôi sẽ chẳng bao giờ tìm thấy bờ biển dành riêng cho mình nữa.

Đôi mắt của tôi giờ đã trở nên khô ráo, y tá đưa cho tôi một lọ thuốc an thần, tôi đưa hai viên vào miệng, không cảm thấy vị đắng, ngón tay tôi trượt trên màn hình điện thoại, thông báo với mẹ chồng một thông tin khô khốc:

- Thanh Lâm đã mất rồi mẹ ạ, vào lúc 3 giờ sáng giờ bên này, nguyên nhân chết do tràn dịch màng phổi.

Tai tôi ù lên, đầu dây bên kia vỡ òa. Tôi vẫn tiếp tục nói những lời đã chuẩn bị sẵn trong vô thức:

- Do cơ thể suy nhược, viêm phổi kéo dài. Chúng con đã chẳng có đủ tiền viện phí. – Tôi lạnh lùng tiếp lời – Con cũng không còn tiền để giữ xác anh ấy trong phòng lạnh thêm nữa. Anh ấy muốn được hỏa táng.

Tôi kết thúc cuộc điện thoại vì không muốn tham gia vào bối cảnh than khóc thêm nữa:

- Tất nhiên là anh ấy sẽ trở về nhà...

Tôi đi theo thi thể của Thanh Lâm. Dưới tầng hầm của bệnh viện, hơi lạnh và một mùi khó chịu bốc ra từ nhà lạnh khiến tôi buộc phải dừng bước chân của mình lại. Người ta đưa Thanh Lâm vào trong cái tủ lạnh tạm tối đó vậy mà anh cũng chẳng hề có phản ứng gì, linh hồn của anh thực sự đã lìa bỏ thân xác héo tàn đó. Sự lạnh lẽo của cái chết khiến tôi còn khiếp hãi hơn cả lúc đã khóc vì nỗi khổ mà băng tuyết đem lại. Tôi nhanh chóng hoàn thành mọi thủ tục với bệnh viện và rời khỏi, tôi biết rằng chỉ cần ở lại nơi đây thêm một phút giây nào nữa thì cơ thể tôi sẽ không thể nào chịu đựng được nữa mà sụp đổ.

Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều, tôi co ro đưa bàn tay vào trong túi áo khoác, vừa suy tính vừa mân mê lọ thuốc an thần. Sau khi lễ tang kết thúc, sau khi đưa tro tàn của Thanh Lâm về với quê hương, tôi nhất định sẽ tiếp tục đi tìm linh hồn của anh, ở một nơi nào đó thật ấm áp...